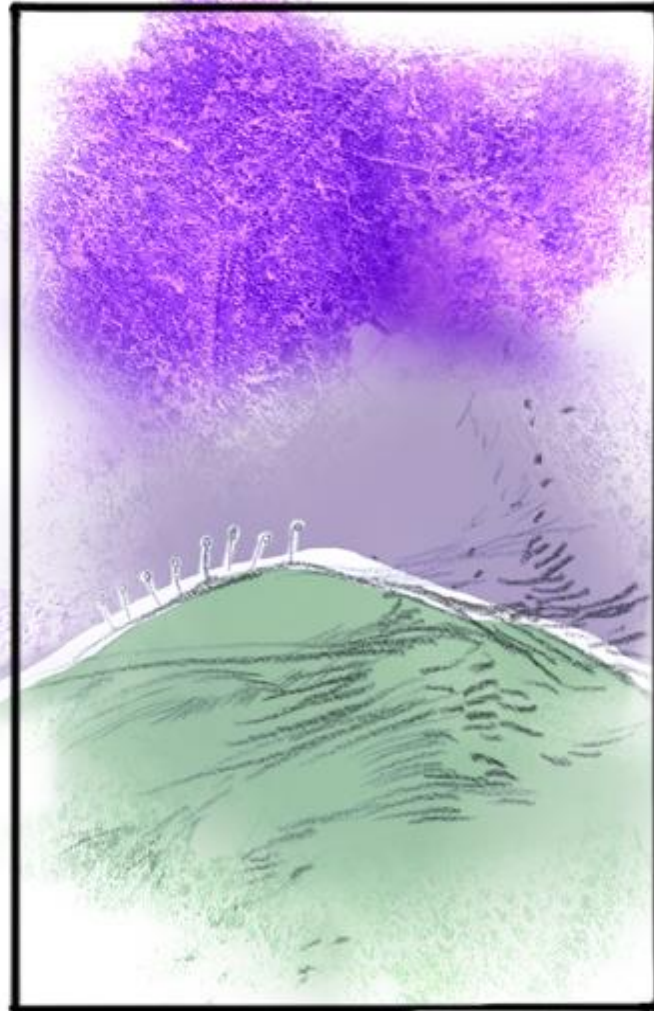

DAN RECHEȘAN

**DEALUL CU VANILIE
ȘI ALTE POVESTIRI**

© WID - buchiseala.ro

eBook

DAN RECHEȘAN

DEALUL CU VANILIE ȘI ALTE POVESTIRI

Carte premiată la concursul de debut
“Promovarea Ebook-urilor tinerilor scriitori români”
Buchiseala.ro

2014

WID – Buchiseala.ro

Timișoreanul Dan Gh. Recheșan este un cunoscut al literaturii românești, scrie și publică povestiri de șapte ani în: egophobia, catchy.ro, fabrica de literatură, Literatura de Azi, Nautilus, Gazeta SF.

Absolvent al Institutului Politehnic „Traian Vuia” Timișoara, secția Tehnologie chimică organică, promoția 1989, a avut și o activitate publicistică densă. A publicat în ziarul: „Timișoara” (primul cotidian liber, decembrie 1989), revistele „Râsu Plânsu” (1990) „Strada” (1990-1992) Suplimentul Gazetei de vest (1994-1995), Signet (2012-2013), Actualitatea literară (2014)

În 2009, a obținut premiul criticii la concursul „Roliteratura”. Un scenariu de-al său a fost nominalizat (între primele 3 locuri) la concursul de scenarii de lung metraj organizat de H.B.O, TIFF; 2013. S-a bucurat de marele premiu al concursului de proză scurtă ”Fotografiați de Bresson”, organizat de revista catchy.ro și ambasada Franței.

Redactor: Marius Ghilezan
Corector: Sabina Iorga
Tehnoredactor: Răzvan Giula
Coperta: Aurelian Scorobete

All rights reserved, 2014

www.buchiseala.ro

Editura: Web Interactive Design SRL
Str. Constantin Sandu Aldea, nr 107, ap 1, sector 1, București
Tel: 0213133562
carteaprinposta@bookiseala.ro

ISBN: 978-606-93870-3-0

Carte apărută cu sprijinul

Cuprins

It's a lojng way to Kathmandu

Dealul cu vanilie

Iarnă fără Boris

Sonată pentru ochii albaștri de câine

Lanul de năut

IT' S A LONG WAY TO KATHMANDU

1.

Deasupra ușii lăcuite în roșu se lăfăia o inscripție în relief, cu litere lăbărțate, cât palma: PAWN HOUSE. Sub ea, Chinezul lipise un bilet pe care scrie: „amanetăm organ&divers anatomic parte”. Exact sub W, la capătul unui lanț atârna o minge de baschet, vopsită în auriu, semnul amanetului, pentru idioții care nu cunosc alfabetul. Lomis care nu era chinez, dar era chel, gras și avea ochii îngustați din cauza pungilor de grăsime de sub ei, întocmai ca un asiatic bătrân și obez, tocmai vâra o lingură în bolul cu supă *hot and sour* de pui și *pe-tsai*, iute de-ți lua foc limba doar când te uitai la ea, când deodată bila aurie se mișcă, ușa scârțâi cu discreție și un tip deșirat, destul de tânăr dar cam ponosit, îmbrăcat în gri, cu ochelari groși pe nas își vârî mutra înăuntru:

– E deschis? intră trăgându-și nasul slăbănogul, intimidat de privirea oblică a lui Lomis.

– Sigur că-i deschis, altfel de ce mama-mamei-mă-sii aş sta, io, aici, se răsti Lomis.

Aburii iuți cu miros de glutamat se ridicau lăptoși spre bărbia lui cât un dos de cazma, iar tăițeeii unși și firicelele de varză *luhang* se sleiau în lingura suspendată.

– Ce vrei să-i amanetezi...rinichii? întrebă lăsând tăițeeii să cadă în bol.

– Nu, spuse tipul în gri, am vândut deja unu' luna trecută!

Lomis își scărpină gușa ornată cu peri rari și roșcați. Pe nara stângă un furuncul înflorit, violaceu, sclipea ca un safir fals, încrustat în buricul unei mulatre.

– Fumezi?

– Două pachete pe zi, răspunse celălalt.

– Ficatu'? Prețu' e-n creștere la bursa de organe în sezonul ăsta.

– Am ciroză, în faza terminală...

– Corneea?

Ochelarii cu lentile groase cât sticla din acvariu sclipiră dezaprobat.

– Sunt miop.

Lomis era decis să nu-l disprețuiască, asta era deviza lui, nu-i dezamăgi pe amărății care-ți deschid ușa, oricât de ratați ar părea ei, dar supa se răcea și, înafară de o

afacere ratată, nimic nu-l enerva mai mult decât o supă sleită.

– Atunci ce dracu' ai de amanetat? Conform legii federale pentru protecția sinucigașilor, n-am voie să-ți primesc în gaj, inima, creierul sau testiculele!

Slăbănogul se așeză pe scaunul din fața lui, își desfăcu bluzonul și se bătu cu degetele în stern.

– Sufletul, mon ami, vreau să-mi amanetez sufletul!

Lomis scoase un formular și pescui un creion cu fetru dintr-un pahar de plastic imprimat cu o reproducere a Palatului Armoniei Centrale.

– Cum îi zice sufletului?

– Jurgis, Jurgis Sienasaitis.

– Ce rahat de nume e ăsta, grecesc, portughez, malaezian?

– Lituanian, de fapt, spuse vânzătorul, da' vreau banii pe loc și fără contracte sau porcării gen Faust, că nu ține.

Zâmbetul pe care-l afișă Lomis era mai fatal decât privirea ochi în ochi pe care o aruncă un boa constrictor unui șoricel.

– Ai răbdare, eu întotdeauna negociez corect. Ce grupă sanguină ai?

– B pozitiv, dar ce contează? se miră Jurgis.

Vârful ascuțit al creionului făcu un X într-un pătrățel al formularului.

– Asta e procedura standard, în caz că o mierlești în timpul operațiunii...profesia?

– Șomer...când lucram eram gazetar și poet de meserie.

Ochișorii de porc vietnamez ai lui Lomis tresăriră defazat: întâi stângul, ca un brotac, apoi dreptul, mai holbat și cu irisul verde-pal.

– Nasol, nu pot să-ți ofer mai mult de o sută douăzeci, ăsta-i prețu' corect.

Celălalt se ridică indignat:

– Nu-i prea puțin, totuși e vorba de un suflet de om?!

– Astea-s tarifele, uite aici: poet / muzician / actor / pictor: 100 biștari per gram de sufletel, al tău cântărește maxim 1,2 grame, așa că fă socoteala.”

Slăbănogul ochelarișt se scotoci prin buzunarele hanoracului, găsi o țigară motolită,

dar rămase cu ea neaprinsă în colțul gurii, fiindcă nu îi oferi nimeni foc.

– Asta e piața, se scuză Lomis, n-am ce-ți face, dacă veneai cu un suflet de infractor, violator, investitor oneros, ori barem de avocat îți puteam oferi mai mult...

– Fie, spuse Jurgis, dar dacă fac rost de bani îl vreau înapoi.

Lomis rânji amabil, în timp ce scotea o cutie din oțel de sub tăblia mesei.

– Firește, doar suntem casă de amanet onorabilă, nu scoatem sufletu' din om decât la solicitări exprese.

Mâna slăbănogului se întinse după bacnotele motolite, verzulii, dar laba lui Lomis îl stopă:

- Ne-ne-neh, întâi marfa, pe urmă banii.

Fiindcă se holbă nedumerit și ridică din umeri, Lomis se aplecă gâfâind, scoase de sub masă un tub lung de sticlă dotat cu un piston și un furtun roz și-i comandă:

– Gurița mare, hai, că nu doare, e o operație simplă.

Îl apucă cu o mână de ceafă, iar cu cealaltă îi descleștă fălcile, la fel de ușor cum desface un țânc o mandarină răscoptă.

– Ceh dhacu fhaci, ceh eh hăsta? hîrâi Jurgis când mațul din gutapercă îi ajunse mai jos de omușor.

– Un extractor des-spirit-ualizator made in taiwan...un pic rudimentar, dar funcționează.